

κι' ἂν ἐγὼ καὶ πάλιν μόνος
ἔξω μείνω τοῦ νυμφῶνος.

Τότε τοὺς θεσμούς θά σκούζω πῶς αὐτὸς καταπατεῖ,
ἂν καὶ τώρα δι' ἐκείνου μεθ' ἡμῶν συναμοίει,
κι' ἄλλη νέα θά βασιτήση περιλάλητος ὁμάς
νὰ προσέρχεται καθένας ἀδικαλκτος νομάς,
καθεμία πλανωμένη τοῦ Σύνταγματος δρομάς,
ποῦχει τῆς φιλοδοξίας τὰς ὀρέξεις τὰς ὁμάς.

Τότε κι' ἄλλοι συναμοίται θάβγουν τοῦ Κοινοβουλίου
χάριν τοῦ κινῶν καλοῦ,
καὶ θά τρέχουν μὲ μανθῶς κἀν' στὸ Μέλαθρον 'Τλίου,
κἀν' στὴν Πινόκκ, κἀν' ἄλλοῦ.

Εἶμαι μαχητὴς τῆς γλώσσῃς, μαχητὴς καὶ τοῦ καλάμου,
κι' εἶναι μόνον σύνθημά μου.
Μέλαθρον 'Τλίου, Σλήμαν, πολιτεία, καθεστῶτα,
Σύνταγμα, θεσμοί, πικισκῶτα.

Δὲν θ' ἀφήσω κάθε φίλον νὰ μοῦ δώσῃ χαστουκιό,
μῆτε μὲς' ἀπὸ τὸ στόμα νὰ μοῦ πάρῃ τὴν μπουκιό,
καὶ τὰ θέσμια τοῦ κράτους νὰ ριθῶν ἐντὸς βαρᾶθρου...
Ἱστορες αὐτῶνοι τοιοῦ τοῦτου τοῦ χρυσοῦ Μελάθρου.

Φ. — Ἀδελφε μου Περικλῆ, τοὺς ἀκούω καὶ βογγῶ...
κῦτταζε κονοπιρατέρ ὅπως στὴν Μαντάμ' Ἀγγῶ.

Κάντ ὄν κονοσίρ,
κἀν σὰν φραγέρ,
ὄν πὲ σὲ ντιρ
κονοπιρατέρ.

Ποῦρ τοῦ λέ μόντ
ἴλ φὸτ' ἀβουάρ
περροῦκε μπλόντ
ἔ κολλὲ νουάρ.

Κάτι λόγια στρογγυλά Πατρινοῦ φουσανελά.

Φ. — Ἀκούσε, βρε κουτομόζα,
τοῦ Στριφτόμπολα τὰ λόγια;

Π. — Ἐκενός ὁ φουσανελά,
ὅπου σὲ κάνει καὶ γελᾷ,
δὲν ἔχει δόλου νὰ τὰ πῆ περι διὰ γραμμάτων
σὰν τοὺς μεγάλους ρήτορες ἐκείνων τῶν κομμάτων.

Δὲν εἶνε διπλωματικὰ τῆς γλώσσῃς τοῦ τὰ βέλη
γὰτ' κι' ἐκενός κύριος δὲν εἶν' ἐκ τῶν ἐν τέλει,
μῆτε ποτὶ τοῦ καρτερεὶ νὰ πᾶρ' Ὑπουργιλίαι
καὶ μῆτε πόθος ἀρχηγοῦ τὰ στήθη του δὲν τῆκει.

Ἀπλοϊκός, στὰ λόγια τοῦ πρὸς θυμνιδιαν ὄλων,
Ἰσραηλιτῆς ἀγαθὸς χωρὶς κανένα ὄδλον,
δὲν στάζει τὸ γλυκύτατον τῆς ρητορείας μέλι,
κι' ἔξιπτορεὶ ἔξαρ ἔξαρ τοὺς χρόνους τοὺς κουτούς...
μὰς εἶπε γὰρ τὸν Βασιλᾶ πὸς πόλεμῳ δὲν θέλει
κι' ἀδικίαι φόρους δίνομε γὰρ στόλους καὶ στρατούς.

Φ. — Γέλασα μὲ τὰ λόγια τοῦ... κι' ἔαυε κι' ὀμιλία
γὰρ τὸν παλῶν τὸν Ὄθωνα καὶ γὰρ τὴν Ἀμαλία
πὼς τὰ χρυσὰ τῶν ὄνειρα κι' οἱ πόθοι τῶν οἱ λαβροῖ
'στὴν ἔξορκα, Περικλῆ, τοὺς ἔστειλαν τὴν μαρῶν.

Πολλοὶ νὰ κόψουν προσπαθῶν τοῦ λόγου τοῦ τὸ νῆμα,
μὰ τοῦτος ὀφουσανελάς
τοὺς ἔγινε κακὸς μπέλλας,
καὶ δὲς τοῦ κι' ἐμνημόνευε τὸν Ὄθωνα στὸ βῆμα.
Τὸ κἀτω κἀτω τῆς γραφῆς, στὸς Βουλευτὰς προτείνει
τῶν ἔξορτων ἀγαμὰ στὸ Σύνταγμα νὰ γίνῃ.

Δὲν ἔχει τάκτ, βρε Περικλῆ, συγχρόνῳ διπλωμάτου,
ζῆ μὲ τὴν Ἀμαλία τοῦ καὶ μὲ τὸν Ὄθωνα τοῦ.

Ἀκόμη μὲ τὸν νοῦ τοῦ ζῆ
στὰ χρόνα τὰ χυδαῖα,
ποῦ πλάσις ἔβουκε γὰρ ζῆ
μὲ τὴν Μεγάλ' Ἰδέα,
κι' οἱ ταῦθεωτες Βασιλεῖς ἐπιθυμοῖται καὶ θέλει
ν' ἀναστηθοῦν σὲ μάρμαρο μὲς' ἀπὸ τὴν Πεντέλη.

Στριφτόμπολα φουσανελά, μὲσα σ' αὐτὴ τὴν κἀφή
πολὺ μὰς διασκέδασαν τὰ λόγια σου κι' ἡ κλάψα.
Ἐξῆγα τοὺς πρώτους τοὺς καπνοὺς
κι' ἔλα τὰ περσικῶνα...
μὴν κλαῖς πικρὰ γὰρ τοὺς ἔπινοὺς
κι' αὐτοὶ γελῶν γὰρ σέκα.

Π. — Ἀγαπητὴ φουσανελά,
τῆχεις ἀρχαῖα τὰ μυαλά.
Καθὲνας πύργος, Πατρινε, φοντασιώδης ἔπυσε,
κι' ἐγὼ μαζὶ σου ν' τρέπομαι πὸς σήμερα δὲν ντρέπομαι
μὲ φουσανελά νὰ μιλῆς
ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.

Φ. — Ἀγαπητὴ φουσανελά,
τῆχεις ἀρχαῖα τὰ μυαλά.
Σύμφωνα πᾶν μὲ τὸν καιρὸ κι' ὄνειρατὰ καὶ πόθοι...
πάψε γὰρ τέτοια νὰ μιλῆς...
κι' ὁ Πατρινὸς φουσανελάς
πολὺ μὰς ἐφορτόθῃ.

Π. — Φουσανελά, παρακαλῶ,
κάνε με πάντα νὰ γελῶ.
Τραβῆξτε κορδέλα
καὶ γὰρ τὴν φουσανελά.

Φ. — Πολὺ μὰς διασκέδασε δὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα,
καὶ τώρα τὸ στήθερό σου προμένει μὲ λαχτάρα.

Καὶ καρμώσεις ποιητικῆς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τάδε καὶ νῦν πρὸς τὸ καινὸ ὁ Φασουλῆς κηρύττει...
εἰς τοῦ Φωτίου τρέξετε τοῦ τραπέζομῆστη,
ποῦ τρεῖς φορές ἐπέτυχε καὶ νῦν τὴν ἄλλην
τῆν τελευταίαν κληρώσιν τῆς Ἐθνικῆς καὶ πάλιν.
Μ' ἐπὶ τὴν τύχῃ τὴν κλητῶσε κατὰμαρῆς τοῦ δόξμου
ἐπέρισε κι' ὁ λογιστὴς, ὁ Κόστας Οἰκονόμου,
κι' ἂν ἀγοράσῃς μετοχὴν ἢ καὶ τὴν ἀσφαλίσει
σὲ βεβαίῳ σὺρ μὰ παρὸν πὸς κᾶτι θὰ κερδίσει.